

ik jullie nog een fijne reis.' Misschien had ik liever gehad dat hij gereageerd zou hebben met: 'Dat vind ik schande, jij schrijft een boek, wat doe je dan met Kalbarri – iets mooiers is er echt niet in Australië, hoor – dat wordt een slecht boek. Weet je wat ik er allemaal voor heb afgezegd?' Maar dat doet Daniel dus niet en hoewel we dat in hem prijzen, veroorzaakt zijn waardige houding ook enige schaamte. Nog uren later loven we hem. Dan hebben we wel heel flink besloten dat het nu afgelopen moet zijn met dat slappe gedoe, dat er maar een oplossing is: het weer negeren en doen of er niks aan de hand is. We slaan bij Overlander Roadhouse linksaf en gaan naar de Dolfijnen van Monkey Mia.

Monkey Mia

Nog nooit van m'n leven van stromatolieten gehoord. Ik schijn in overtreding te zijn als ik de kans laat lopen ze in de Hamelin Pool te bewonderen. We oefenen hardop om het vlot te kunnen zeggen. Biologen moeten het mij niet kwalijk nemen dat ik slechts een schuchtere poging zal doen het wezen en de kenmerken van de stromatolieten te beschrijven. Het komt er op neer dat: (ik neem de gegevens over uit de *Lonely Planet*, blz. 914) 'In de Hamelin Pool wordt de groei van stromatolieten bevorderd vanwege de helderheid en het zeer hoge zoutgehalte van het water. In wezen is elke stromatoliet bedekt door een soort cyano-bacteriële microben die eruitzien als algen die tijdens de fotosynthese overdag rondzwemmen. 's Nachts vouwt de microbe zich dubbel, waarbij hij vaak in het water opgeloste kalkdeeltjes en koolstofdeeltjes insluit. De kleverige chemische bestanddelen die microben uitscheiden dragen bij tot de vorming van een nieuwe laag op het oppervlak van de stromatoliet.' Een hele mond vol.

In de Hamelin Pool bevinden zich de meest toegankelijke stromatolieten ter wereld. Dat lezende zeggen we 'dat mag een mens niet missen'. Het doet sympathiek aan dat iets zo bijzonder is en zo moeilijk te vinden. Dat is niet helemaal waar, we staan al een tijd over een meertje uit te kijken, of meer een inham van de zee, voordat het tot ons doordringt dat daar vlak voor ons dus de Hamelin Pool ligt. *Met* de stromatolieten. Zie jij een stromatoliet, zie ik er een. Op onze tenen lopen we langs het water, want dat heeft het boek ons

gevraagd, ze vooral niet te storen. En maar in het water turen. Er steken puntjes boven het water uit. Zouden die soort rotsjes het zijn? Hadden we nou maar ons vergrootglas bij ons. Die rotsjes zijn drieënhalf biljoen jaar oud en dat maakt ze toch wel heel bijzonder. Is dat zo? Ga ik nu biologie studeren? Welnee, als ik niets geweten had en was gaan zwemmen was mij niets opgevallen. Schitterend dat biologen hier uit hun dak gaan maar ik kan niet, omdat een boek dat zegt, beweren dat mijn leven verrijkt is na het zien van stomatolieten. Soms bekruipt mij het gevoel dat het gigantische Australië, vanuit een kennelijk nog niet geheel overwonnen minderwaardigheidscomplex, meent te weinig te bieden te hebben. Waardoor het opblaast wat niet altijd voor een groot publiek bestemd hoeft te zijn. Ik bereid me er voor de zekerheid op voor dat de dolfijnen in Monkey Mia zouden kunnen tegenvallen...

Overvolle camping.

Veel groepen. We staan tussen een heg en een Italiaan met vrouw en twee kinderen. Dat hij Italiaan is horen we aan zijn accent. Hij wil al na vijf minuten een praatje komen maken, maar dat vinden wij iets te vroeg. 'Sorry, we moeten snel koken want we krijgen zo een bui.' Ik heb het nog niet gezegd of het zerk opent zich. Laat ik staan, 'het zerk', klinkt onheilspellend. Het houdt niet op en in de nacht krijgen we storm als ongevraagde toegift. Lout informeert wat we doen als dit een cycloon is. Ik weet niet beter dan 'weinig'. Dat stelt haar gerust.

Storm, jagende wolken regen, maar wij staan om half acht klaar voor de dolfijnen. Zelden komen dolfijnen zo dicht bij het strand – 'ja, wanneer u tot uw knieën in het water staat zwemmen ze zelfs vlak langs u' – als in Monkey Mia. 'Bottlenose' dolfijnen, zo heten ze. Ze moeten het erg leuk vinden, dat langs die benen zwemmen, want ze komen al twintig jaar. Of ze worden gevoerd, we zullen het zien.

Daar staan we, in een lange, hebbelijke rij. Wie is de eerste die een dolfijn ziet? Steeds een stapje verder de zee in want iedereen wil die eerste zijn. 't Is natuurlijk een truc om mensen hierheen te lokken,' zegt Lout, 'wedden dat er nog nooit een dolfijn geweest is?' Ik geloof er al geruime tijd niet meer in dus kan haar geen hoop geven. Teleurgestelden drementelen na een halfuur naar hun tent of camper, leden van de dolfijnenvereniging zetten door. Wij gaan praten met een *ranger*. Hoe het zit? Aardige vrouw, die uitlegt dat dolfijnen niet

aan een touwtje zitten. Soms komen ze, soms blijven ze weg. Ze komen niet om gevoerd te worden want met opzet krijgen ze een enkel visje en meer niet. Of ze komen hangt mede af van het gedrag van de mensen. Als de meute zich te opdringerig gedraagt, ze aan wil raken of met ze mee gaat zwemmen, vertrekken ze subiet. Uitzonderingen daargelaten. Het gebeurt ook wel dat ze een uur blijven en zich vermaken met de zwemmers. Ik wacht op het moment dat zij zal zeggen 'het zijn net mensen'. Dat doet zij gelukkig niet, daar is ze *professional* voor.

Lout gaat de was doen, ik zet me achter de laptop. De regen klettert op het dak, de Italiaan speelt met zijn dochtertjes. In de verte sjokken grootouders naar de bussen. Die stuk voor stuk beschilderd zijn op de zon. En je kunt kleuren wat je wilt, regen wint het altijd. Lout wordt er droevig van. 'Heel Australië snakt naar regen en wij krijgen het,' zegt ze. Niet zozeer tegen mij, meer tegen Australië. 'Straks hebben we driehonderd kilometer voor nop gereden.' Dat wel tegen mij, duidelijk. Ik blijf doen of ik zeer geïnspireerd ben. En de elementen helpen mij. De regen pakt in en de zon pakt uit. Zomaar, alsof het in Monkey Mia amper een halfuurtje geregend heeft. 'Na regen ruikt het zo lekker fris,' roep ik iets te jolig. Om genadeloos afgestraft te worden. 'Zo ken ik er nog een paar.' Maar we zijn weer blij met elkaar, met de camper, het natte gras, de dolfijnen die zijn weggebleven en het strand. Waar we gaan wandelen, lopen we dicht tegen elkaar omdat het zo groot is. Pelikanen blijven rustig zitten, eentje die bang voor ons is wordt tot de orde geroepen. En als dat geen *cormorants* zijn wat zijn dan wel *cormorants*? We herkennen ze, van de plaatjes. Weer mijn verrekijker vergeten! Lout wil 'sukkel' zeggen, ik ken haar, bereid me voor met 'jij zou de botaniseertrommel meenemen', maar ze zegt: 'Geeft niet, ik vind het al mooi dat je er in Holland aan gedacht hebt.' Nou ja! Kan niet goed gaan. Zo verschrikkelijk mooi om ons heen. 'Schandelijk dat dit voor ons alleen is,' lieg ik. Links van ons de zee, de Noordzee is uiteraard koploper maar deze Indische Oceaan is een goeie tweede. Meen ik vandaag ook niet, als ik straks thuis ben weer wel. De duinen verschietsen van kleur zodra we dichterbij komen, van spierwit naar rood, van rood naar geel, van geel naar bruin.

Dolfijnen gezien! Een wonder: de dolfijn is de snelste vis in zee, kan 45 kilometer per uur halen. In mijn dagboek noteer ik: 'gedrag

mensen opvallender dan gedrag dolfijnen'. De dolfijnen zwemmen dus inderdaad vlak langs de knieën. In plaats dat de knieën blijven staan gaan ze gek doen. Toch naar die dolfijnen toe, terwijl de *ranger* net verteld heeft zo rustig mogelijk te blijven staan en vooral niet met de handen in de richting van de dolfijnen te wapperen. Dolfijnen in een aquarium voorzien misschien in een behoefte, op de plek waar ze horen, zijn ze aanzienlijk leuker en beleefder dan de meeste knieën. Dringen niet, duwen niemand op zij, worden niet kwaad, integendeel, lachen vriendelijk en eten beleefd en dankbaar het door de *ranger* en later door enkele van de 'gasten' omhooggehouden visje. Ik heb wel eens gelezen of gehoord dat vrouwen opgewonden raken van de gladde, glibberige huid van dolfijnen, rondspeurend gewaar ik weliswaar een strand vol opwinding, maar dat die bij de dames seksueel getint zou zijn durf ik niet te beweren. Ik bedoel, de minstens tachtigjarige mevrouw naast me vertoont uitgelaten opwindingsverschijnselen, maar die kan ik, gezien haar leeftijd, toch aan niets anders toeschrijven dan aan een gezonde vreugde over het aanschouwen van deze vrolijk gestemde waterdieren.

Saillant detail is – de *ranger* heeft het ons gisteren zelf verteld – dat dolfijnen in staat zijn 24 uur per dag de liefde te bedrijven. Dus de gedachte aan seks in verband met dolfijnen is er niet met de haren bijgesleept.

Het aardige vind ik dat het de *dolfijnen* zijn die de voorstelling registreren. Zij bepalen wie wel en wie niet mag fotograferen, zij bepalen waar de knieën mogen staan, wie stalles mag 'zitten' en wie tweede balkon. De *ranger* kan nog zo verleidelijk haar emmertje ophouden, ze komen pas wanneer zij toe zijn aan het nuttigen van de maaltijd. Het dringt pas tot de knieën door dat ze niets anders dan publiek zijn wanneer de dolfijnen bepalen dat de show voor vandaag lang genoeg geduurd heeft. In de wetenschap dat het strand nog lang gevuld zal zijn met van opwinding napruttelende mensen, zwemmen zij elegant buigend de coulissen in.

Ik heb genoten.

Het meest van de vrijheid die de dolfijnen uitstraalden.

'Just people,' zegt een mrs. United States achter me.

En jij hebt zeer weinig van een dolfijn, denk ik.

Later, weer thuis in Holland, lees ik in de Volkskrant (woensdag 14 juli 1999, blz. 13) een artikel dat als kop draagt 'Vakantie-

gangers'. Het gaat over hoe Nederlanders hun zomervakantie doorbrengen. En het artikel behandelt dan Nederlanders die in Eilat met dolfijnen in aanraking kunnen komen. Maar daar is, zegt het reisbureau, geen enkele garantie voor... en daarom dekt het reisbureau zich maar vast in. De volgende zinnen lees ik met meer dan normale aandacht: 'Er zijn voldoende bewijzen om te kunnen stellen dat de ontmoeting met een wilde dolfijn je leven ingrijpend kan veranderen. Het is altijd een groot avontuur met de elementen. Het weer, de wind, de zee en de dolfijnen bepalen de ontmoeting. Als dit op een natuurlijke manier geschiedt, gebeurt er iets van binnen. Soms geven dolfijnen meditatieles, met name als zij zich niet laten zien omdat zij hun eigen bezigheden hebben.'

Ooit grotere waanzin gelezen?

Om één uur met Harvey op zijn catamaran *Shotover* naar *dugongs* (Indische zeekoeien) kijken. Harvey heeft ook alweer Hollandse ouders! Op eerdere reizen voorzagen wij graag personen die in ons gezichtsveld kwamen van commentaar. In Australië zou dat ernstige consequenties hebben. 'Hij zou vandaag z'n toupet niet opzetten' en als de drager dan een Hollander of van Hollandse afkomst is? Dat is smeken om mishandeld te worden.

Het is maar goed dat ik nog nooit op een catamaran heb gezeten, want de dugong, de 'enige vegetarische vis ter wereld', blijkt zo zeldzaam dat we hem niet te zien krijgen. Hij leeft van zeegras (vandaar 'zeekoe'), dat alleen op bepaalde plaatsen groeit. Bij Banda (een van de eilanden in de Molukken) heb ik eens een groep biologiestudenten zien terugkeren van een dag turen naar zeekoeien. Ook zij moesten teleurgesteld vaststellen dat het dier met recht als zeldzaam wordt beschreven. Harvey blijft er de moed inhouden, tuurt opletend door zijn kijker, maar... 'daar gaat er een,' gilt een beeldschoon Japans meisje. In het Japans, maar dat geeft niet. Ze gilt dus wij vliegen naar de richting waarin zij wijst. Vagelijk zie ik iets wits bewegen, dat wit glijdt onder de catamaran door en dan ben ik te laat. Lout is een en al opwinding en somt uit haar hoofd alle beesten op die zij tot nu toe op de reis gezien heeft. Ik doe net of ik hem wél maar zeer vaag gezien heb. 'Het weer is te slecht,' zegt Harvey, 'ik ben bang dat het bij deze ene blijft.' Maar, en kom daar es om, hij laat er onmiddellijk op volgen dat we gratis de volgende *sailing* mogen meemaken. 'Om te genieten van de zonsondergang.'

‘Hoeveel zonsondergangen kan een mens aan?’ vraagt Lout.

Natuurlijk gaan we toch.

Helaas, we zijn amper halverwege de heenweg of het begint te regenen. De goden halen negen uur droogte in. Harvey deelt regenjacks uit maar tegen de tijd dat hij bij ons is heeft een jack geen nut meer. Dugongs houden van water maar niet van regen. Weet ik nu.

De camping staat blank. Met diep medelijden plassen we langs verzopen tenten. In de smalle camper eten is ondoenlijk. Vind ik ook. We gaan uit eten. In het restaurant van de camping. Aan de bar raken we in gesprek met Bob. Het jacht dat we net kunnen zien is van hem. Dankzij Harvey weten we dat het vijf miljoen dollar heeft gekost. Bob kan niet anders dan stinkend rijk zijn. Dus. Ik hoef niet te zoeken naar de gouden Rolex. Net als ik heeft Bob een vrouw, die genadiglijk knikt wanneer Bob voorstelt samen een hapje te eten. ‘Daar gaan we weer,’ zeggen haar ogen. Bob nodigt ons uit, vermoed ik, omdat hij ons op nette avonturiers heeft getaxeerd – leuke vagebonden. We vallen haar al snel en hem iets langzamer tegen. Want we blijken veel gewoner dan hij dacht. Wij willen serieus praten, over Australië, over Perth waar ze wonen en over hun dochter die op hun jacht is achtergebleven. Zij wil naar bed en hij wil praten over geld. Lout noemt zo’n avond ‘het gesprek danst over de golven van een Reader’s Digest-niveau’. Veel aansnijden, weinig doorprikken. Bob komt niet terug op zijn aanbod, ons aan de bar gedaan, om mee te varen naar Dirk Hartogh Eiland.

De volgende dag zijn wij het die uitdelen. Bescheiden, maar zowel wij als de ontvangers genieten zichtbaarder dan Bob, vrouwtje Bob en wij samen gisteren. Op onze reisdag drinken wij een beker koffie op een bank aan zee in Carnarvon. De *Lonely Planet* omschrijft Carnarvon als ‘een nondescript plaatsje’ en dat is juist. Meer dan koffiedrinken hoeft niet. In de buurt van de bank spelen drie aborigine kinderen. Wij kunnen beiden uren naar spelende kinderen kijken. Vooral als ze weinig speelgoed hebben want dan werkt hun fantasie nog op volle toeren. Deze kinderen hebben geen speelgoed, alles wat ze aanraken *wordt* speelgoed. Het is fascinerend om te zien wat een kind nog aanvaardt. Mooie kinderen, met lenige lijven en bijna zwarte, nieuwsgierige ogen. Twee met donkerbruine krullen, eentje hartstikke blond. De kinderen hebben al een paar keer stiekem in onze richting gegluurd. Meestal weten kinderen, die niet